

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 225

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 martie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE	
40. — Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii	2–9
410. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 201 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei	10–11
Decizia nr. 217 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	11–13
Decizia nr. 232 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social.....	13–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.890. — Ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 235/2010 pentru acordarea burselor de merit olimpic internațional elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale	15–16
★	
Cuantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2010, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezentul cod reglementează domeniul raporturilor de muncă, modul în care se efectuează controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, precum și jurisdicția muncii.”

2. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului.

(2) Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă.

(3) Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă.

(4) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă.”

3. La articolul 17 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, precum și fișa postului, cu specificarea atribuțiilor postului;”

4. La articolul 17 alineatul (2), după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului;”

5. La articolul 17, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (2) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, într-un termen de 20 de zile lucrătoare de la data apariției modificării, cu excepția situațiilor în care o asemenea modificare este prevăzută în mod expres de lege.”

6. La articolul 25 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Cuantumul prestațiilor suplimentare în bani sau modalitățile prestațiilor suplimentare în natură sunt specificate în contractul individual de muncă.”

7. La articolul 27, alineatul (3) se abrogă.

8. La articolul 29, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Angajatorul poate cere informații în legătură cu persoana care solicită angajarea de la foștii săi angajatori, dar numai cu privire la activitățile îndeplinite și la durata angajării și numai cu încunoștințarea prealabilă a celui în cauză.”

9. Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) Pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă se poate stabili o perioadă de probă de cel mult 90 de zile calendaristice pentru funcțiile de execuție și de cel mult 120 de zile calendaristice pentru funcțiile de conducere.

(2) Verificarea aptitudinilor profesionale la încadrarea persoanelor cu handicap se realizează exclusiv prin modalitatea perioadei de probă de maximum 30 de zile calendaristice.

(3) Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta exclusiv printr-o notificare scrisă, fără preaviz, la inițiativa oricăreia dintre părți, fără a fi necesară motivarea acesteia.

(4) Pe durata perioadei de probă salariatul beneficiază de toate drepturile și are toate obligațiile prevăzute în legislația muncii, în contractul colectiv de muncă aplicabil, în regulamentul intern, precum și în contractul individual de muncă.

(5) Pentru absolvenții instituțiilor de învățământ superior, primele 6 luni după debutul în profesie se consideră perioadă de stagiu. Fac excepție acele profesii în care stagiatura este reglementată prin legi speciale. La sfârșitul perioadei de stagiu, angajatorul eliberează obligatoriu o adeverință, care este vizată de inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială de competență acesta își are sediul.

(6) Modalitatea de efectuare a stagiului prevăzut la alin. (5) se reglementează prin lege specială.”

10. La articolul 32, alineatul (3) se abrogă.

11. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — Perioada în care se pot face angajări succesive de probă ale mai multor persoane pentru același post este de maximum 12 luni.”

12. La articolul 34, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Registrul general de evidență a salariaților se completează și se transmite inspectoratului teritorial de muncă în ordinea angajării și cuprinde elementele de identificare ale tuturor salariaților, data angajării, funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, tipul contractului individual de muncă, salariul, sporurile și cuantumul acestora, perioada și cauzele de suspendare a contractului individual de muncă, perioada detașării și data încetării contractului individual de muncă.

.....
(5) La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste

activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.”

13. La articolul 35, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) Orice salariat are dreptul de a munci la angajatori diferiți sau la același angajator, în baza unor contracte individuale de muncă, beneficiind de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea.”

14. La articolul 35, alineatul (3) se abrogă.

15. Articolul 36 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — Cetățenii străini și apatrizii pot fi angajați prin contract individual de muncă în baza autorizației de muncă sau a permisului de ședere în scop de muncă, eliberată/eliberat potrivit legii.”

16. La articolul 39 alineatul (1), după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) alte drepturi prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.”

17. La articolul 39 alineatul (2), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) alte obligații prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.”

18. La articolul 40 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) să stabilească atribuțiile corespunzătoare fiecărui salariat, în condițiile legii;”

19. La articolul 40 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) să stabilească obiectivele de performanță individuală, precum și criteriile de evaluare a realizării acestora.”

20. La articolul 44, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 44. — (1) Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice în 12 luni și se poate prelungi pentru perioade succesive de maximum 60 de zile calendaristice, numai cu acordul salariatului. Refuzul salariatului de prelungire a delegării nu poate constitui motiv pentru sancționarea disciplinară a acestuia.”

21. La articolul 49, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

„(5) De fiecare dată când în timpul perioadei de suspendare a contractului intervine o cauză de încetare de drept a contractului individual de muncă, cauza de încetare de drept prevalează.

(6) În cazul suspendării contractului individual de muncă, se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepția situațiilor în care contractul individual de muncă încetează de drept.”

22. La articolul 50, litera d) se abrogă.

23. La articolul 50, după litera h) se introduce o nouă literă, litera h1), cu următorul cuprins:

„h1) de la data expirării perioadei pentru care au fost emise avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei. Dacă în termen de 6 luni salariatul nu și-a reînnoit avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei, contractul individual de muncă încetează de drept;”

24. La articolul 52 alineatul (1), litera b) se abrogă.

25. La articolul 52 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) în cazul întreruperii sau reducerii temporare a activității, fără încetarea raportului de muncă, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare;”

26. La articolul 52 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) pe durata suspendării de către autoritățile competente a avizelor, autorizațiilor sau atestărilor necesare pentru exercitarea profesiilor.”

27. La articolul 52, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.”

28. La articolul 52, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul reducerii temporare a activității, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare, pe perioade care depășesc 30 de zile lucrătoare, angajatorul va avea posibilitatea reducerii programului de lucru de la 5 zile la 4 zile pe săptămână, cu reducerea corespunzătoare a salariului, până la remedierea situației care a cauzat reducerea programului, după consultarea prealabilă a sindicatului reprezentativ de la nivelul unității sau a reprezentanților salariaților, după caz.”

29. Articolul 53 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 53. — (1) Pe durata reducerii și/sau a întreruperii temporare a activității, salariații implicați în activitatea redusă sau întreruptă, care nu mai desfășoară activitate, beneficiază de o indemnizație, plătită din fondul de salarii, ce nu poate fi mai mică de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 52 alin. (3).

(2) Pe durata reducerii și/sau a întreruperii temporare prevăzute la alin. (1), salariații se vor afla la dispoziția angajatorului, acesta având oricând posibilitatea să dispună de începerea activității.”

30. La articolul 56 alineatul (1), literele a), b) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) la data decesului salariatului sau al angajatorului persoană fizică, precum și în cazul dizolvării angajatorului persoană juridică, de la data la care angajatorul și-a încetat existența conform legii;

b) la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de declarare a morții sau a punerii sub interdicție a salariatului sau a angajatorului persoană fizică;

d) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare;”

31. La articolul 60, alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) pe durata suspendării activității ca urmare a instituirii carantinei;”

32. La articolul 60 alineatul (1), litera g) se abrogă.

33. La articolul 60, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului, în condițiile legii.”

34. La articolul 63, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Concedierea salariatului pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. d) poate fi dispusă numai după evaluarea prealabilă a salariatului, conform procedurii de evaluare stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin regulamentul intern.”

35. La articolul 69, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Criteriile prevăzute la alin. (2) lit. d) se aplică pentru departajarea salariaților după evaluarea realizării obiectivelor de performanță.”

36. La articolul 711, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(6) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în termen de 3 zile lucrătoare angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra reducerii sau prelungirii perioadei prevăzute la alin. (1), precum și cu privire la motivele care au stat la baza acestei decizii.”

37. Articolul 72 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 72. — (1) În termen de 45 de zile calendaristice de la data concedierii, salariatul concediat prin concediere colectivă are dreptul de a fi reangajat cu prioritate pe postul reînființat în aceeași activitate, fără examen, concurs sau perioadă de probă.

(2) În situația în care în perioada prevăzută la alin. (1) se reiau aceleași activități, angajatorul va transmite salariaților care au fost concediați de pe posturile a căror activitate este reluată în aceleași condiții de competență profesională o comunicare scrisă, prin care sunt informați asupra reluării activității.

(3) Salariații au la dispoziție un termen de maximum 5 zile calendaristice de la data comunicării angajatorului, prevăzută la alin. (2), pentru a-și manifesta în scris consimțământul cu privire la locul de muncă oferit.

(4) În situația în care salariații care au dreptul de a fi reangajați potrivit alin. (2) nu își manifestă în scris consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3) sau refuză locul de muncă oferit, angajatorul poate face noi încadrări pe locurile de muncă rămase vacante.

(5) Prevederile art. 68—71² nu se aplică salariaților din instituțiile publice și autoritățile publice.

(6) Prevederile art. 68—71² nu se aplică în cazul contractelor individuale de muncă încheiate pe durată determinată, cu excepția cazurilor în care aceste concedieri au loc înainte de data expirării acestor contracte.”

38. La articolul 73, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 73. — (1) Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) și d), al art. 65 și 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucrătoare.”

39. La articolul 78, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.”

40. La articolul 79, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Angajatorul este obligat să înregistreze demisia salariatului. Refuzul angajatorului de a înregistra demisia dă dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.

.....
(4) Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.”

41. La articolul 80, alineatele (3)—(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Contractul individual de muncă pe durată determinată poate fi prelungit, în condițiile prevăzute la art. 81, și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, pentru perioada realizării unui proiect, program sau unei lucrări.

(4) Între aceleași părți se pot încheia succesiv cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durată determinată.

(5) Contractele individuale de muncă pe durată determinată încheiate în termen de 3 luni de la încetarea unui contract de muncă pe durată determinată sunt considerate contracte succesive și nu pot avea o durată mai mare de 12 luni fiecare.”

42. La articolul 81, literele b) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) creșterea și/sau modificarea temporară a structurii activității angajatorului;

.....
e) în alte cazuri prevăzute expres de legi speciale ori pentru desfășurarea unor lucrări, proiecte sau programe.”

43. La articolul 82, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 82. — (1) Contractul individual de muncă pe durată determinată nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 36 de luni.”

44. Articolul 84 se abrogă.

45. La articolul 86, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Atunci când nu există un salariat cu contract individual de muncă încheiat pe durată nedeterminată comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.”

46. Articolul 87 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 87. — (1) Munca prin agent de muncă temporară este munca prestată de un salariat temporar care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară și care este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia din urmă.

(2) *Salariatul temporar* este persoana care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară, în vederea punerii sale la dispoziția unui utilizator pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia din urmă.

(3) *Agentul de muncă temporară* este persoana juridică, autorizată de Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, care încheie contracte de muncă temporară cu salariați temporari, pentru a-i pune la dispoziția utilizatorului, pentru a lucra pe perioada stabilită de contractul de punere la dispoziție sub supravegherea și conducerea acestuia. Condițiile de

funcționare a agentului de muncă temporară, precum și procedura de autorizare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4) *Utilizatorul* este persoana fizică sau juridică pentru care și sub supravegherea și conducerea căreia muncește temporar un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporară.

(5) *Misiunea de muncă temporară* înseamnă acea perioadă în care salariatul temporar este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia, pentru executarea unei sarcini precise și cu caracter temporar.”

47. Articolul 88 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 88. — Un utilizator poate apela la agenți de muncă temporară pentru executarea unei sarcini precise și cu caracter temporar, cu excepția cazului prevăzut la art. 92.”

48. Articolul 89 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 89. — (1) *Misiunea de muncă temporară* se stabilește pentru un termen care nu poate fi mai mare de 24 de luni.

(2) Durata misiunii de muncă temporară poate fi prelungită pe perioade succesive care, adăugate la durata inițială a misiunii, nu poate conduce la depășirea unei perioade de 36 de luni.

(3) Condițiile în care durata unei misiuni de muncă temporară poate fi prelungită sunt prevăzute în contractul de muncă temporară sau pot face obiectul unui act adițional la acest contract.”

49. La articolul 90, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Contractul de punere la dispoziție trebuie să cuprindă:

- a) durata misiunii;
- b) caracteristicile specifice postului, în special calificarea necesară, locul executării misiunii și programul de lucru;
- c) condițiile concrete de muncă;
- d) echipamentele individuale de protecție și de muncă pe care salariatul temporar trebuie să le utilizeze;
- e) orice alte servicii și facilități în favoarea salariatului temporar;
- f) valoarea comisionului de care beneficiază agentul de muncă temporară, precum și remunerația la care are dreptul salariatul;
- g) condițiile în care utilizatorul poate refuza un salariat temporar pus la dispoziție de un agent de muncă temporară.”

50. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 93. — (1) Contractul de muncă temporară este un contract individual de muncă ce se încheie în scris între agentul de muncă temporară și salariatul temporar, pe durata unei misiuni.

(2) În contractul de muncă temporară se precizează, în afara elementelor prevăzute la art. 17 și art. 18 alin. (1), condițiile în care urmează să se desfășoare misiunea, durata misiunii, identitatea și sediul utilizatorului, precum și cuantumul și modalitățile remunerației salariatului temporar.”

51. La articolul 94, alineatele (2)—(4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Agentul de muncă temporară poate încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, situație în care în perioada dintre două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară.

(3) Pentru fiecare nouă misiune între părți se încheie un contract de muncă temporară, în care vor fi precizate toate elementele prevăzute la art. 93 alin. (2).

(4) Contractul de muncă temporară încetează la terminarea misiunii pentru care a fost încheiat sau dacă utilizatorul renunță la serviciile sale înainte de încheierea misiunii, în condițiile contractului de punere la dispoziție.”

52. La articolul 95, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune se stabilește prin negociere directă cu agentul de muncă temporară și nu poate fi mai mic decât salariul minim brut pe țară garantat în plată.”

53. La articolul 95, alineatul (3) se abrogă.

54. Articolul 96 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 96. — Prin contractul de muncă temporară se poate stabili o perioadă de probă pentru realizarea misiunii, a cărei durată nu poate fi mai mare de:

- a) două zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mică sau egală cu o lună;
- b) 5 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între o lună și 3 luni;
- c) 15 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni;
- d) 20 de zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mare de 6 luni;
- e) 30 de zile lucrătoare în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului de muncă temporară mai mare de 6 luni.”

55. La articolul 98, alineatul (3) se abrogă.

56. Articolul 100 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 100. — Cu excepția dispozițiilor speciale contrare, prevăzute în prezentul capitol, dispozițiile legale, prevederile regulamentelor interne, precum și cele ale contractelor colective de muncă aplicabile salariaților angajați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată la utilizator se aplică în egală măsură și salariaților temporari pe durata misiunii la acesta.”

57. După articolul 100 se introduce un nou articol, articolul 100¹, cu următorul cuprins:

„Art. 100¹. — Agenții de muncă temporară nu percep nicio taxă salariaților temporari în schimbul demersurilor în vederea recrutării acestora de către utilizator sau pentru încheierea unui contract de muncă temporară.”

58. La articolul 101¹, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Atunci când nu există un salariat comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.”

59. La articolul 107, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Prin contractele colective de muncă și/sau prin contractele individuale de muncă se pot stabili și alte condiții specifice privind munca la domiciliu, în conformitate cu legislația în vigoare.”

60. Articolul 111 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 111. — (1) Durata maximă legală a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.

(2) Prin excepție, durata timpului de muncă, ce include și orele suplimentare, poate fi prelungită peste 48 de ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 4 luni calendaristice, să nu depășească 48 de ore pe săptămână.

(3) Pentru anumite activități sau profesii stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, se pot negocia, prin contractul colectiv de muncă respectiv, perioade de referință mai mari de 4 luni, dar care să nu depășească 6 luni.

(4) Sub rezerva respectării reglementărilor privind protecția sănătății și securității în muncă a salariaților, din motive obiective, tehnice sau privind organizarea muncii, contractele colective de muncă pot prevedea derogări de la durata perioadei de referință stabilite la alin. (3), dar pentru perioade de referință care în niciun caz să nu depășească 12 luni.

(5) La stabilirea perioadelor de referință prevăzute la alin. (2)—(4) nu se iau în calcul durata concediului de odihnă anual și situațiile de suspendare a contractului individual de muncă.

(6) Prevederile alin. (1)—(4) nu se aplică tinerilor care nu au împlinit vârsta de 18 ani.”

61. La articolul 115, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 115. — (1) Angajatorul poate stabili programe individualizate de muncă, cu acordul sau la solicitarea salariatului în cauză.”

62. Articolul 119 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 119. — (1) Munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia.

(2) În aceste condiții salariatul beneficiază de salariul corespunzător pentru orele prestate peste programul normal de lucru.

(3) În perioadele de reducere a activității angajatorul are posibilitatea de a acorda zile libere plătite din care pot fi compensate orele suplimentare ce vor fi prestate în următoarele 12 luni.”

63. La articolul 122, alineatul (2¹) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2¹) Durata normală a timpului de lucru pentru salariații de noapte a căror activitate se desfășoară în condiții speciale sau deosebite de muncă nu va depăși 8 ore pe parcursul oricărei perioade de 24 de ore decât în cazul în care majorarea acestei durate este prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil și numai în situația în care o astfel de prevedere nu contravine unor prevederi exprese stabilite în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.”

64. La articolul 122, după alineatul (2¹) se introduce un nou alineat, alineatul (2²), cu următorul cuprins:

„(2²) În situația prevăzută la alin. (2¹), angajatorul este obligat să acorde perioade de repaus compensatorii echivalente sau compensare în bani a orelor de noapte lucrate peste durata de 8 ore.”

65. Articolul 123 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 123. — Salariații de noapte beneficiază:

a) fie de program de lucru redus cu o oră față de durata normală a zilei de muncă, pentru zilele în care efectuează cel puțin 3 ore de muncă de noapte, fără ca aceasta să ducă la scăderea salariului de bază;

b) fie de un spor pentru munca prestată în timpul nopții de 25% din salariul de bază, dacă timpul astfel lucrat reprezintă cel puțin 3 ore de noapte din timpul normal de lucru.”

66. Articolul 129 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 129. — Normele de muncă se elaborează de către angajator, conform normativelor în vigoare, sau, în cazul în care nu există normative, normele de muncă se elaborează de către angajator după consultarea sindicatului reprezentativ ori, după caz, a reprezentanților salariaților.”

67. La articolul 140, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective aplicabile, și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.”

68. La articolul 142 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Numărul de zile lucrătoare aferent concediului de odihnă suplimentar pentru categoriile de salariați prevăzute la alin. (1) se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil și va fi de cel puțin 3 zile lucrătoare.”

69. La articolul 143, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul în care programarea concediilor se face fracționat, angajatorul este obligat să stabilească programarea astfel încât fiecare salariat să efectueze într-un an calendaristic cel puțin 10 zile lucrătoare de concediu neîntrerupt.”

70. La articolul 150, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Angajatorul poate respinge solicitarea salariatului numai dacă absența salariatului ar prejudicia grav desfășurarea activității.”

71. Articolul 157 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 157. — (1) Nivelurile salariale minime se stabilesc prin contractele colective de muncă aplicabile.

(2) Salariul individual se stabilește prin negocieri individuale între angajator și salariat.

(3) Sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.”

72. La articolul 161, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Plata salariului se poate efectua prin virament într-un cont bancar.”

73. Articolul 194 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 194. — (1) În cazul în care participarea la cursurile sau stagiile de formare profesională este inițiată de angajator, toate cheltuielile ocazionate de această participare sunt suportate de către acesta.

(2) Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul va beneficia, pe toată durata formării profesionale, de toate drepturile salariale deținute.

(3) Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul beneficiază de vechime la acel loc de muncă, această perioadă fiind considerată stagiul de cotizare în sistemul asigurărilor sociale de stat.”

74. La articolul 195, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 195. — (1) Salariații care au beneficiat de un curs sau un stagiul de formare profesională, în condițiile art. 194 alin. (1), nu pot avea inițiativa încetării contractului individual de muncă pentru o perioadă stabilită prin act adițional.”

75. Articolul 215 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 215. — (1) Consiliul Economic și Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului tripartit la nivel național.

(2) Organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social se stabilesc prin lege specială.”

76. Articolul 217 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 217. — (1) Sindicatele, federațiile și confederațiile sindicale, denumite în continuare *organizații sindicale*, sunt constituite de către salariați pe baza dreptului de liberă asociere, în scopul promovării intereselor lor profesionale, economice și sociale, precum și al apărării drepturilor individuale și colective ale acestora prevăzute în contractele colective și individuale de muncă sau în acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu, precum și în legislația națională, în pactele, tratatele și convențiile internaționale la care România este parte.

(2) Constituirea, organizarea și funcționarea sindicatelor se reglementează prin lege.”

77. Articolul 222 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 222. — La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.”

78. La articolul 223, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.”

79. La articolul 224, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 224. — (1) La angajatorii la care sunt încadrați mai mult de 20 de salariați și la care nu sunt constituite organizații sindicale reprezentative conform legii, interesele salariaților pot fi promovate și apărate de reprezentanții lor, aleși și mandatați special în acest scop.”

80. La articolul 225, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 225. — (1) Pot fi aleși ca reprezentanți ai salariaților salariații care au capacitate deplină de exercițiu.”

81. La articolul 225, alineatul (2) se abrogă.**82. La articolul 226, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:**

„e) să negocieze contractul colectiv de muncă, în condițiile legii.”

83. Articolul 228 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 228. — Numărul de ore în cadrul programului normal de lucru pentru reprezentanții salariaților destinat în vederea îndeplinirii mandatului pe care l-au primit se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin negociere directă cu conducerea unității.”

84. Articolul 229 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 229. — Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții salariaților nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariați.”

85. Articolul 230 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 230. — (1) Patronatele, denumite și *organizații de angajatori*, constituite în condițiile legii, sunt organizații ale angajatorilor, autonome, fără caracter politic, înființate ca persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial.

(2) Angajatorii se pot asocia în federații și/sau confederații ori alte structuri asociative, conform legii.”

86. Articolele 231—234 se abrogă.**87. Articolul 235 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 235. — Constituirea, organizarea și funcționarea patronatelor, precum și exercitarea drepturilor și obligațiilor acestora sunt reglementate prin lege specială.”

88. La articolul 236, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Negocierea colectivă la nivel de unitate este obligatorie, cu excepția cazului în care angajatorul are încadrați mai puțin de 21 de salariați.”

89. Articolul 237 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 237. — Părțile, reprezentarea acestora, precum și procedura de negociere și de încheiere a contractelor colective de muncă sunt stabilite potrivit legii.”

90. Articolele 238—247 se abrogă.**91. Articolul 248 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 248. — Prin *conflicte de muncă* se înțelege conflictele dintre salariați și angajatori privind interesele cu caracter economic, profesional sau social ori drepturile rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă.”

92. După articolul 256 se introduce un nou articol, articolul 256¹, cu următorul cuprins:

„Art. 256¹. — Prin derogare de la prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, în cazul controalelor care au ca obiectiv depistarea muncii fără forme legale, inspectorii de muncă vor completa registrul unic de control după efectuarea controlului.”

93. Articolul 258 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 258. — Regulamentul intern cuprinde cel puțin următoarele categorii de dispoziții:

a) reguli privind protecția, igiena și securitatea în muncă în cadrul unității;

b) reguli privind respectarea principiului nediscriminării și al înlăturării oricărei forme de încălcare a demnității;

c) drepturile și obligațiile angajatorului și ale salariaților;

d) procedura de soluționare a cererilor sau a reclamațiilor individuale ale salariaților;

e) reguli concrete privind disciplina muncii în unitate;

f) abaterile disciplinare și sancțiunile aplicabile;

g) reguli referitoare la procedura disciplinară;

h) modalitățile de aplicare a altor dispoziții legale sau contractuale specifice;

i) criteriile și procedurile de evaluare profesională a salariaților.”

94. La articolul 264 alineatul (1), litera b) se abrogă.**95. La articolul 264, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

„(3) Sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen. Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin decizie a angajatorului emisă în formă scrisă.”

96. La articolul 268 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;”.

97. Articolul 270 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 270. — (1) Salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

(2) Salariații nu răspund de pagubele provocate de forța majoră sau de alte cauze neprevăzute și care nu puteau fi înlăturate și nici de pagubele care se încadrează în riscul normal al serviciului.

(3) În situația în care angajatorul constată că salariatul său a provocat o pagubă din vina și în legătură cu munca sa, va putea solicita salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților, într-un termen care nu va putea fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării.

(4) Contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților, conform alin. (3), nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.”

98. La articolul 276 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) primirea la muncă a până la 5 persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată;”.

99. La articolul 276 alineatul (1), după litera e) se introduce o nouă literă, litera e¹), cu următorul cuprins:

„e¹) prestarea muncii de către o persoană fără încheierea unui contract individual de muncă, cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei;”.

100. La articolul 276 alineatul (1), după litera k) se introduc patru noi litere, literele l)–o), cu următorul cuprins:

„l) încălcarea de către angajator a obligației prevăzute la art. 27 și 116, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

m) nerespectarea prevederilor legale privind înregistrarea de către angajator a demisiei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

n) încălcarea de către agentul de muncă temporară a obligației prevăzute la art. 100¹, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei;

o) încălcarea prevederilor art. 16 alin. (3), cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei.”

101. După articolul 279 se introduce un nou articol, articolul 279¹, cu următorul cuprins:

„Art. 279¹. — (1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă penală fapta

persoanei care, în mod repetat, stabilește pentru salariații încadrați în baza contractului individual de muncă salarii sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut de lege.

(2) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează și infrațiunea constând în refuzul repetat al unei persoane de a permite, potrivit legii, accesul inspectorilor de muncă în oricare dintre spațiile unității sau de a pune la dispoziția acestora documentele solicitate, potrivit legii.

(3) Constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la unu la 2 ani sau cu amendă penală primirea la muncă a mai mult de 5 persoane, indiferent de cetățenia acestora, fără încheierea unui contract individual de muncă.”

102. La articolul 280¹ se introduc 5 noi alineate, alineatele (2)—(6), cu următorul cuprins:

„(2) Cu pedeapsa prevăzută la art. 279¹ alin. (3) se sancționează primirea la muncă a unei persoane aflate în situație de ședere ilegală în România, cunoscând că aceasta este victimă a traficului de persoane.

(3) Dacă munca prestată de persoana prevăzută la alin. (2) și la art. 279¹ alin. (3) este de natură să îi pună în pericol viața, integritatea sau sănătatea, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(4) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 279¹ alin. (3), instanța de judecată poate dispune și aplicarea uneia dintre următoarele pedepse complementare:

a) pierderea totală sau parțială a dreptului angajatorului de a beneficia de prestații, ajutoare sau subvenții publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, pentru o perioadă de până la 5 ani;

b) interzicerea dreptului angajatorului de a participa la atribuirea unui contract de achiziții publice pentru o perioadă de până la 5 ani;

c) recuperarea integrală sau parțială a prestațiilor, ajutoarelor sau subvențiilor publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, atribuite angajatorului pe o perioadă de până la 12 luni înainte de comiterea infracțiunii;

d) închiderea temporară sau definitivă a punctului ori punctelor de lucru în care s-a comis infracțiunea sau retragerea temporară ori definitivă a unei licențe de desfășurare a activității profesionale în cauză, dacă acest lucru este justificat de gravitatea încălcării.

(5) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 279¹ alin. (3), angajatorul va fi obligat să plătească sumele reprezentând:

a) orice remunerație restantă datorată persoanelor angajate ilegal. Cuantumul remunerației se presupune a fi egal cu salariul mediu brut pe economie, cu excepția cazului în care fie angajatorul, fie angajatul poate dovedi contrariul;

b) cuantumul tuturor impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale pe care angajatorul le-ar fi plătit dacă persoana ar fi fost angajată legal, inclusiv penalitățile de întârziere și amenzile administrative corespunzătoare;

c) cheltuielile determinate de transferul plăților restante în țara în care persoana angajată ilegal s-a întors de bunăvoie sau a fost returnată în condițiile legii.

(6) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 279¹ alin. (3) de către un subcontractant, atât contractantul principal, cât și orice subcontractant intermediar, dacă au avut cunoștință de faptul că subcontractantul angajator angaja străini aflați în situație de ședere ilegală, pot fi obligați de către instanță, în solidar cu angajatorul sau în locul subcontractantului angajator ori al

contractantului al cărui subcontractant direct este angajatorul, la plata sumelor de bani prevăzute la alin. (5) lit. a) și c).”

103. **Articolul 290 se abrogă.**

104. **Articolul 293 se abrogă.**

105. **Articolul 294 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 294. — (1) În sensul prezentului cod, funcțiile de conducere sunt cele definite prin lege sau prin reglementări interne ale angajatorului.

(2) Prezenta lege transpune art. 16 lit. b), art. 18 și 19 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 299 din 18 noiembrie 2003, și art. 3, 4 și 10 din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 327 din 5 decembrie 2008.”

106. **La articolul 296, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:**

„(5) Anunțul privind pierderea carnetelor de muncă emise în temeiul Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.”

107. **La articolul 298 alineatul (2), ultima liniuță se abrogă.**

Art. II. — (1) Contractele colective de muncă și actele adiționale încheiate în intervalul de la data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011 nu pot prevedea o durată de valabilitate care să depășească 31 decembrie 2011. După această dată, contractele colective de muncă și actele adiționale se vor încheia pe durate stabilite prin legea specială.

(2) Contractele colective de muncă în aplicare la data intrării în vigoare a prezentei legi își produc efectele până la data expirării termenului pentru care au fost încheiate.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

— art. 23 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare.

Art. IV. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. V. — Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată în temeiul prevederilor art. 114 alin. (3) din Constituția României, republicată, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședința comună din 8 martie 2011.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 31 martie 2011.
Nr. 40.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 53/2003 — Codul muncii**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 31 martie 2011.
Nr. 410.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 201

din 10 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei, excepție ridicată de Iuliu Ovidiu Florea în Dosarul nr. 664/251/2009 al Judecătoriei Luduș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 664/251/2009, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei**, excepție ridicată de Iuliu Ovidiu Florea într-o cauză civilă având ca obiect stabilire paternitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că este inadmisibilă instituirea, prin reglementarea criticată, a posibilității promovării acțiunii în stabilirea paternității atât de copil, cât și de către mama acestuia, în condițiile în care aceasta din urmă nu urmărește protejarea unui drept subiectiv propriu, ci acționează numai ca reprezentantă legală a copilului său minor.

Judecătoria Luduș consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, reglementarea criticată fiind în concordanță cu normele constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea unor situații privind termenul de prescripție pentru formularea acțiunii în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei este în acord cu principiul respectării și promovării, cu prioritate, a interesului copilului, fiind totodată, în concordanță cu celelalte dispoziții constituționale invocate în susținerea pretensei neconstituționalități a art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei, modificate și completate prin art. I pct. 4 și 5 din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007. Textul de lege criticat are următorul conținut:

Art. 60 din Codul familiei: *„Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită de mamă într-un termen de un an de la nașterea copilului.[...]”*

Acțiunea aparținând copilului nu se prescrie în timpul vieții acestuia.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) care consacră accesul liber la justiție, art. 26 alin. (1) și (2) privind viața intimă, familială și privată, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 880/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2010.

Referitor la critica de neconstituționalitate formulată, Curtea reține că, anterior modificării Codului familiei prin Legea nr. 288/2007, atât dreptul mamei la acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, cât și cel al copilului erau prescriptibile în termen de un an de la nașterea copilului. În prezent, ca urmare a modificării art. 60 din Codul familiei prin actul normativ mai sus menționat, dreptul mamei la acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei este supus prescripției într-un termen de un an de la nașterea copilului, iar pentru copil acest drept a devenit imprescriptibil.

Curtea constată că, în temeiul art. 57 din Codul familiei, copilul conceput și născut în afara de căsătorie poate fi recunoscut de către tatăl său fie prin declarație făcută la serviciul de stare civilă, fie odată cu înregistrarea nașterii sau după această dată, ori recunoașterea poate fi făcută prin înscris autentic sau prin testament. Recunoașterea, chiar făcută prin testament, nu se poate revoca.

Prin Decizia nr. 880/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 3 august 2010, Curtea a reținut că art. 59 și art. 60 din Codul familiei reglementează acțiunea în

stabilirea paternității din afara căsătoriei. Aceasta este o acțiune în reclamație de stare civilă ce are ca obiect determinarea legăturii de filiație dintre copilul din afara căsătoriei și tatăl său. Potrivit reglementării criticate, acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se poate porni în numele său de către mamă, chiar dacă este minoră, ori de reprezentantul său legal. Acțiunea aparține copilului, indiferent dacă este minor sau major, și are caracter personal. Astfel, mama poate introduce acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei în numele copilului, acțiunea introdusă de mamă în nume propriu fiind lipsită de legitimare procesuală. Copilul cu capacitate de exercițiu restrânsă și copilul care are capacitate de exercițiu deplină pot introduce singuri acțiunea, deoarece aceasta are caracter personal.

Având în vedere toate acestea, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate sunt în deplin acord cu dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la respectarea vieții private și de familie.

În ceea ce privește termenul de prescripție stabilit prin prevederile art. 60 din Codul familiei, Curtea a reținut că acesta se fundamentează pe mai multe rațiuni, precum necesitatea de a nu lăsa prea mult timp în nesiguranță starea civilă a copilului, grija de a nu lipsi minorul de întreținerea la care este îndreptățit din partea tatălui, valorificarea probelor existente a căror conservare ar fi afectată de trecerea timpului sau evitarea

eventualelor scandaluri și șantaje ce ar putea fi provocate de stabilirea stării civile a copilului.

Curtea apreciază, de altfel, că prevederile de lege criticate reglementează preocuparea statului de a apăra interesele mamei și ale copilului, care se realizează și prin acțiunea de stabilire a paternității copilului din afara căsătoriei. Instituția ocrotirii copilului este reglementată și în acte internaționale la care România este parte: Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional privind drepturile civile și politice etc. Așa fiind, preocuparea statului de a ocroti copilul nu aduce atingere valorilor apărute de Constituție, ci, dimpotrivă, dă expresie respectării și garantării drepturilor lui.

Curtea reține că textul de lege criticat nu încalcă nici dreptul la un proces echitabil, întrucât instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care își produce efectele nu pot fi considerate de natură să îngreuească accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, asigură stabilitatea raporturilor juridice civile. În acest context, nu se poate reține nici contradicția textului criticat cu dispozițiile constituționale ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și libertăților cu bună-credință.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 alin. 1 și 4 din Codul familiei, excepție ridicată de Iuliu Ovidiu Florea în Dosarul nr. 664/251/2009 al Judecătorei Luduș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhu Guoe în Dosarul nr. 11.395/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.742D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.743D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Chen Chongsheng în Dosarul nr. 9.109/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.743D/2010 la Dosarul nr. 1.742D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, apreciind că autorii acesteia formulează critici referitoare la modalitatea de aplicare a legii, aspect ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 12 mai 2010 și 24 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 11.395/2/2009 și nr. 9.109/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România și, respectiv, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență**, excepție ridicată de Zhu Guoe și Chen Chongsheng în cauze având ca obiect anularea deciziilor de returnare a acestora de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate cu privire la înțelesul obligației străinilor de a nu rămâne în România peste data la care încetează dreptul de ședere. Se susține că legea ar trebui să excludă de la măsura returnării acei străini a căror ședere pe teritoriul statului român peste perioada aprobată anterior este determinată de eliberarea cu întârziere de către autoritățile administrative competente a unora dintre actele care trebuie, conform legii, să însoțească cererea de prelungire a dreptului de ședere. Se mai arată că Oficiul Român pentru Imigrări poate emite o decizie de returnare împotriva străinului în același moment în care îi comunică acestuia decizia de respingere a cererii de prelungire a regimului tolerării pe teritoriul României și înainte de a se pronunța de către instanța competentă o hotărâre irevocabilă în cauza sa.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 4 alin. (4): „(4) *Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.*”;

— Art. 11 alin. (1): „(1) *Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate cuprind dispoziții generale privind șederea străinilor pe teritoriul României. Prin Decizia nr. 848 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 14 noiembrie 2007, instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, care limitează în timp dreptul acelor străini aflați în România, temporar și în mod legal, de a rămâne pe teritoriul statului român „numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere”. Cu acel prilej, Curtea a statuat că o asemenea condiție este pe deplin justificată de rațiuni de control al fenomenului migraționist, prin necesitatea respectării anumitor obligații de către străinii care au dobândit dreptul de ședere temporară pe teritoriul României. Curtea a mai arătat că aceste dispoziții legale trebuie privite prin prisma prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, text constituțional care se aplică nu numai cetățenilor României, ci și străinilor și apatrizilor. Din această perspectivă, Curtea a constatat că textul de lege criticat trebuie interpretat chiar prin coroborare cu prevederile art. 4 alin. (4) din ordonanța de urgență menționată, care fixează obligațiile străinilor referitoare la respectarea condițiilor de ședere pe teritoriul statului român. De altfel, în acest context, Curtea reține că textele de lege criticate dau expresie dreptului suveran al statelor părți la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale de a controla intrarea, șederea și îndepărtarea străinilor de pe teritoriul lor, drept recunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Chahal împotriva Marii Britanii*.

În cauza de față, Curtea observă însă că argumentele formulate de autorii excepției reprezintă, în realitate, critici referitoare la modalitatea de punere în practică a prevederilor de lege care formează obiect al excepției. Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii în spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale. Simpla invocare a dispozițiilor constituționale și convenționale care consacră dreptul la un proces echitabil nu este de natură să demonstreze neconstituționalitatea textelor de lege criticate.

Totodată, Curtea constată că motivarea criticii se axează și pe lipsa din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a unor prevederi care să prevină posibilitatea apariției în practică a situațiilor concrete descrise de autorii excepției. Instanța de contencios constituțional nu poate examina însă astfel de susțineri, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor normative cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Zhu Guoe și Chen Chongsheng în dosarele nr. 11.395/2/2009 și, respectiv, nr. 9.109/2/2009 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 232

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social, excepție ridicată de Ana Luță în Dosarul nr. 1.232/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției a depus un înscris prin care învederează Curții Constituționale că a renunțat la judecarea excepției de neconstituționalitate formulate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită continuarea judecării prezentei cauze, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992.

De altfel, Curtea a mai exercitat controlul de constituționalitate a aceluiași text de lege, examinând critici asemănătoare, iar prin Decizia nr. 1.539 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 21 ianuarie 2011, a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată cu acel prilej își menține valabilitatea și în cauza de față.

Curtea constată că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...)”.

Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Constituției, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, arătând că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.232/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social, excepție ridicată de Ana Luță într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii autorului excepției de acordare a ajutorului la care erau îndreptățite mamele cu mai mulți copii, în temeiul Decretului nr. 410/1985.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că este neconstituțională abrogarea acestui drept care se acorda mamelor cu mai mulți copii. În acest sens, se arată că o atare dispoziție este retroactivă și de natură a încălca dreptul de proprietate privată al persoanei.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate formulată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă, textul legal criticat nemaifiind în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 29 iunie 1995, care au următorul cuprins:

„(2) *La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă: art. 18—27 din Decretul nr. 410/1985 privind alocația de stat și indemnizația pentru copii, ajutoarele ce se acordă mamelor cu mai mulți copii și soțiilor de militari în termen, precum și indemnizația de naștere; art. 12 alin. 2 lit. a) din H.C.M. nr. 454/1957 privind asistența bătrânilor pensionari și nepensionari, astfel cum a fost modificată prin art. VII din*

Decretul-lege nr. 70/1990 privind modificarea și completarea unor reglementări referitoare la pensii, asigurări sociale și ocrotiri sociale.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Legea nr. 67/1995 a fost abrogată prin art. 35 pct. 1 din Legea nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 20 iulie 2001. Totodată, Curtea observă, având în vedere art. 64 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, că „*Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial*”, astfel încât Decretul nr. 410/1985 privind alocația de stat și indemnizația pentru copii, ajutoarele ce se acordă mamelor cu mai mulți copii și soțiilor de militari în termen, precum și indemnizația de naștere, publicat în Buletinul Oficial nr. 76 din 26 decembrie 1985, cu modificările ulterioare, este și rămâne abrogat.

În aceste condiții, în temeiul art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă.

II. Totodată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.605 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 26 ianuarie 2011, referitor la pct. II poziția nr. 215 din anexa la Legea nr. 7/1998 privind declararea ca abrogate a unor acte normative, care prevedea că Decretul nr. 410/1985 este și rămâne abrogat, a stabilit că „autorul excepției critică numai în mod formal dispoziția de abrogare a Decretului nr. 410/1985, intenția sa reală fiind aceea de a se reintroduce ajutorul acordat mamelor cu mai mulți copii [...]”.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că „politică legiuitorului în domeniul social nu poate fi cenzurată de instanța constituțională sub aspectul reînvierii unor vechi forme de ajutor social ce **nu au relevanță constituțională**. Acest lucru ar transforma Curtea Constituțională într-un legiuitor pozitiv, iar prin decizia sa ar completa ajutoarele sociale deja existente”.

În consecință, ținând cont și de prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este, de asemenea, inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social, excepție ridicată de Ana Luță în Dosarul nr. 1.232/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI

ORDIN

privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 235/2010 pentru acordarea burselor de merit olimpic internațional elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale

În conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011,
în baza prevederilor Legii nr. 235/2010 pentru acordarea burselor de merit olimpic internațional elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 81/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 235/2010 pentru acordarea burselor de merit olimpic internațional elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții, Direcția generală învățământ superior, echivalare și recunoașterea studiilor și diplomelor, Direcția generală economic, finanțe, resurse umane, instituțiile de învățământ superior de stat și particulare acreditate, inspectoratele școlare județene, respectiv al municipiului București și unitățile școlare din învățământul preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Daniel Petru Funeriu

București, 10 martie 2011.
Nr. 3.890.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

de aplicare a Legii nr. 235/2010 pentru acordarea burselor de merit olimpic internațional elevilor premiați la olimpiadele școlare internaționale

Art. 1. — Bursele de merit olimpic internațional sunt atribuite elevilor care la olimpiadele școlare internaționale se situează pe unul dintre primele 3 locuri, echivalent cu obținerea medaliei de aur, a medaliei de argint, a medaliei de bronz, respectiv cu obținerea premiului I, premiului al II-lea sau premiului al III-lea.

Art. 2. — Bursele de merit olimpic internațional se acordă pentru o perioadă de 12 luni, începând cu luna imediat următoare realizării performanței școlare prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Cuantumul lunar al burselor de merit olimpic internațional este diferențiat în funcție de nivelul performanței realizate la olimpiadele internaționale, astfel:

a) pentru locul I (medalia de aur sau premiul I), cuantumul lunar al bursei de merit olimpic internațional reprezintă echivalentul salariului minim garantat pe economie la data acordării acesteia;

b) pentru locul al II-lea (medalia de argint sau premiul al II-lea), cuantumul lunar al bursei de merit olimpic internațional reprezintă echivalentul a 75% din salariul minim garantat pe economie la data acordării acesteia;

c) pentru locul al III-lea (medalia de bronz sau premiul al III-lea), cuantumul lunar al bursei de merit olimpic internațional reprezintă echivalentul a 50% din salariul minim garantat pe economie la data acordării acesteia.

Art. 4. — Cuantumul lunar al burselor de merit olimpic internațional se calculează anual, în funcție de valoarea salariului minim garantat pe economie, stabilit prin hotărâre a Guvernului.

Art. 5. — Bursele elevilor care au obținut distincțiile prevăzute la art. 1 la olimpiadele școlare internaționale se suportă de la

bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, denumit în continuare *MECTS*.

Art. 6. — (1) Lista olimpiadelor internaționale pentru care se acordă bursele prevăzute la art. 1 se aprobă de secretarul de stat pentru învățământ preuniversitar și se publică pe site-ul *MECTS*, la începutul anului școlar.

(2) Lista menționată la alin. (1) cuprinde olimpiadele internaționale la care România este reprezentată de o echipă formată din elevii calificați în urma participării la probele prevăzute în Regulamentul de organizare și desfășurare a concursurilor școlare, în vigoare, organizate de *MECTS*, considerate probe de evaluare și selecție pentru etapa internațională a olimpiadei.

Art. 7. — Bursele de merit olimpic internațional se acordă elevilor participanți la olimpiada internațională care au obținut distincțiile prevăzute la art. 1, în calitate de membri ai lotului național al României — câte o bursă pentru fiecare medalie obținută/premiu obținut.

Art. 8. — Bursele de merit olimpic internațional se acordă și studenților din anul I care, în calitate de elevi în clasa a XII-a, au participat la olimpiadele școlare internaționale și îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentele norme metodologice.

Art. 9. — Listele elevilor/studenților din anul I care au obținut la olimpiadele școlare internaționale distincțiile prevăzute la art. 1 sunt întocmite de *MECTS* — Direcția generală educație și învățare pe tot parcursul vieții și aprobate prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului.

Art. 10. — (1) Bursele elevilor din învățământul preuniversitar care au participat la olimpiadele școlare internaționale și

îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 1 și 7 se acordă prin inspectoratele școlare și se suportă de la bugetul de stat, din bugetul MECTS.

(2) Bursele studenților din anul I care, în calitate de elevi în clasa a XII-a, au participat la olimpiadele școlare internaționale și îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 1 și 7 se acordă prin instituțiile de învățământ superior și se suportă de la bugetul de stat, din bugetul MECTS.

(3) Bursele elevilor și studenților din anul I care au participat la olimpiadele școlare internaționale și îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 1 și 7 și care studiază în străinătate sau care,

ulterior obținerii distincției, și-au întrerupt studiile sunt virate de MECTS în conturile lor personale.

(4) Beneficiarii bursei de merit olimpic internațional prevăzută la alin. (3) au obligația de a comunica MECTS conturile lor bancare, în termen de 10 zile de la publicarea pe site a ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului de aprobare a listelor elevilor/studenților din anul I care au obținut la olimpiadele școlare internaționale distincțiile prevăzute la art. 1 și care beneficiază de bursa de merit olimpic internațional. De operațiile de virare a banilor în contul elevilor/studenților răspunde Direcția generală economic, finanțe, resurse umane.

★

CUANTUMUL TOTAL
al sumelor provenite din finanțările private
ale partidelor politice în anul 2010, conform Legii nr. 334/2006
privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale

Partidul Alianța Socialistă

1. Cuantrum total al veniturilor din cotizații: 13.803 lei.

2. Lista persoanelor fizice care au făcut în anul 2010 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii de bază minime brute pe țară:

Numele și prenumele	Cetățenia	CNP	Suma —lei—	Felul donației
Rotaru Constantin	română	1550723384228	8.750	bani

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 521865